

ПРОВИКНАЛ МИ СЕ
ХАДЖИ
ДИМИТЪР

Провикнал ме се е, провикнал,
Хаджи Димитър от Сливен,
От Сливенските балкани:
- Има ли хора в Сливен,
Има ли верни другари,
Да носят сърца юнашки,
Горе в Балкана да излязат,
Хабера да ми донесат
Какво решават турците
За мойта глава юнашка?
Никой го от нийде не зачу,
Само го чула Марийка, -
Мъжко си дете остави
И през Сливен премина,
Горе в Балкана излезе
По една козя пътека.
Там си Димитър срещнала
И на Димитър думаше:
- Байно ми, бате Димитре,
Като през Сливен преминах -
До всяка порта бесило.
На бесилото висяха
Се млади, байно, българи.
Долу в Сливен да слезеш,
В Сливен, сербез касаба,
От робство да ни отървеш!